270.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθμὸς χειρογράφου 270

Συλλογὴ
τῶν σωζομένων ζώντων μνημείων
ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

ὑπὸ Κ. Ν. Καυκράκη
τοῦ ἐκ Νενήτων τῆς Χίου

1885.

Ἀντιγράφη ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 3054 χειρογράφου τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Κωνσταντινουπόλεως.

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον.
Ἀ. Σιγάλας

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Λεξιλόγιον
Χωρίον Καρυῶν..

Ζυγομάρος. – ὀνομάζουσι τόν τοῦ Βοῦ αὐχένα.

Πετρομάγη. – ὀνόμ. τό ἐμβάλωμα ὅπερ βάζουσι εἰς τό ἔμπροσθεν μέρος τῶν σαπουνιῶν.

Φορτωτάρι. – καρούιον, τόν ὄνον.

Βοδρύ. – καρούιον τό κάτω μέρος τοῦ γάλλου ἐντός τοῦ ὁποίου τιθέμεται τό γάλα ὅταν ἐγκαταλείβωσιν.

Βόθρος. – ὀνομάζουσιν, τόν γάλλον, ὅπου ἐκεῖ τά ὕδατα τοῦ κοπαροῦ συγκεντρώνεται ὅταν ὁρμητικῶς κατεβαίνουν.

Μεγιτάνος. – Μύρμηξ. ἰδέως ὅμως λέγει οὕτω καθ' ἣν ἐποχήν οἱ χωρικοί χωρίζουσι τούς μεταξοσκώληκας.

Ζυγκωμαχῶ. – ἀνθραίνω.

Ζηραντύω (τύν ὥρα νά). τύναι ὥρα νά ἀναχωρήσω.

Ζητῶ. (τέν ὁ). – Δέν σέ ζητῶ, ὑποχρεώνομαι.

Χειμέρι. (χειμέρο) – ἐντοῦτοι τόν κτέραν αὐχένα.

Χρνάδα. – Τόμή χειτῆσαν κρόβατον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ταράχια – παρούσιν, τὴν παρατοῦν ἄγα.

Ἀρμεχώνας. – Ἀγκίστι, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀρμίζουν τὸ γάρα.

Ὀγυμάκιας. – ὀνομάζουσιν, ὅσα γεννιῶνται ὄγυμα αἰγοπρόβατα, ἤτοι, τὰ παιδιὰ θηλίγια καὶ ἀρσένια μικρά.

Δικιρόμαντρα – λέγουσιν, ὅσας αἶγας δὶς γεννήσουσι τὸν μίαν περίοδον

Ὥρα βοσκοῦ. – Ὅταν βρέχῃ, καὶ οἱ βοσκοὶ κάθονται νὰ φάνε ὅλοι, καὶ αἶγες ἴδουν κυρμιάσαν κάποιον τῆς βροχῆς, ἀμέσως ἐκφωνοῦν τὸ «ὥρα βοσκοῦ» καὶ ἐπέρχονται πρὸς συνάθροισιν τῶν αἰγοπροβάτων των.

Διγάγαρον. – Ἐργαστήριον ὁμοιάζον σχεδὸν τὴν Δικέρη, ἀλλὰ ἔχει κατασκευασμένον, καὶ τὸ μεταχειρίζονται πρὸς κτήρισμα ὅταν χορεύουσι τὰ χωρά.

Διφούρι. – ὅμοιον τοῦ Διγαγάρου, ἀλλὰ τὸ χέρι μεταχειρίσεως, διὰ τὸν χάλκον, διότι τὸ μεταχειρίζονται ὅταν παίουν κάμπνον, πρὸς κατασκευὴν ἀσβέστου, καὶ δι' αὐτοῦ ρίπτουσιν τὰ κυαδιὰ ἐπὶ τὴν σωρὸν τῆς καμίνου.

Τσωλάκιο. – κατοῦσι, τὴν περιφέρειαν ἐκείνην, ὅπου οἱ ἀσβεστοποιοὶ κόπτουσι τὰ κυαδιά.

Καμινάρις. – ἀσβεστοποιός

Γραγίζω (νὰ γά). – βαυγίζω, τὰ πρόβατα.

Γυρομπῶ. – συνιάζω, διὰ νὰ κάμω γυρόν.

Πυγουρός. – Ἀγκίστι, ἐντὸς τοῦ ὁποίου δίδεται τὴν συνιάν.

Γυροβοί. – Τὸ παράθυρον ἐντὸς τοῦ ὁποίου συνιάζουν τὴν συνιάν.

Χαρίζουν. – σφιγγοῦν.

Κτήματα. Πρόβατα.

Κουρός (ἔχω) – κουρεύω ἐπίμπρον, ὀχὶ τὰ πρόβατα.

Γυρόβιαρο. – Τὸ μέρος ἔνθα ζηραίνουν τὸν γυρόν.

Λαγαρχιά. – κατοῦσιν τὰ μέρη ἔνθα ἐγκάττουν τὰ κοζνά πρόβατα καὶ κατσίκια.

Διαχωρίσματα. – Ὀνομάζουσι, ὅταν χωρίζουν ὅσας κατσίκας δὶς ἐγέννησαν, ἀπὸ τὰς γεννήσασας.

Πόρον. – κατοῦσιν, τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου χέρουν τὰς αἶγας καὶ τὰς ἀρμίζουν.

Ζυάρι. – ἔχω χέρι· ὀχὶ τὰ πρόβατα. Φρ. βάζει τὰς αἶγας νὰ τρῶν εἰς τὸν πόρον τὰ τὰς ἀρμίζω.

Ἀποβάρδη. – Ἐγέννησε, πρὸ τῆς ὡρισμένης χρονικῆς προθεσμίας.

Κουρεμόζος. — ὁ συνάζων καθ' ἑαυτὸν κόσμον.

Ζυγοφόρος. — ὁ κρατῶν ἑνὸς βουνοῦ ζυγά.

Κυβεφόρος. — ὁ κρατῶν κυβειά.

Ἀγκωνοειδᾶς. — ὁ κρατῶν κρὸς κώρησιν ἀγκωνοείδεια.

Ἀγκωνοείδεια. — Καρεόδενδρα, ἄκανα μόνον κέντρα χέρνουσι καὶ τὰ ἀνοῖα μεταχειρίζονται ὅλας ἀνάστρωσιν κορδῶν.

Ἀκανθάδρος. — Καρεόδενδρον, ἔχων κρυφὸν κέντρον, τὸ κρεμασμένον κρὸς κρεμάσιν κεφαλῶν.

Ζεύτδαμνος. — Δενδρύλλιον, διὰ τοῦ ὁποίου κατασκευάζουσι τὰ βόνια.

Δυμάρι. — τὸ κανὸν θρόμπου.

Πρασιά. — Τὸ μέρος ἕνα γενικὸν ἐπόρον κρὸς μεταφύτευσιν.

Δενιάζω. — Μεταφυτεύω, τὰ φύτρα ἄκανα ἀνάβασα ἐκ τῆς κρασιᾶς.

Ἀγουρόζρωσσος. — ἀλοφρόζρος.

Ἐκβροχιάζω. (τὰ κυδειά) — Πέφτω ἀπὸ τὸν ἐπρόν κυδειά. Κυρίως ὅμως γίνεται κρὸ ὀλίγου τῆς ἡλίωσις, ὅταν τὰ φέρουν ἀπὸ τὸν ἐπρόν, καὶ τὰ ρίχνουν ἐντὸς τῆς καμίνου ὅταν κλίνωσιν τὸν ἄσβεστον.

Παράθυρα (ἡ) — ἡ κρόσψις, τῆς καμίνου ὅπου κατεβάζουν τὸν ἄσβεστον.

Πεφωσμένο. — Τὸ ἀνδρεῖα τῆς καμίνου.

Παράθυρα (μᾶς ἔκαμε τό) ~~[illegible]~~ — Ἐξεστόρησιν. Φ. μᾶς ἔκαμνε τὸ παράθυρα καθὼς ἔκανε ἡ δουρά.

Ρίζα ρίζα. — κόρα κόρα. Φ. ρίζα ρίζα νὰ κοράσῃς τὸ βανὶ νὰ κάτσῃ κρὸ κρήσερα.

Λιζαντρόζος. — ὁ ἐκκοσεδόκων τοῦ λιζάνας.

Προβιάμπη. — Τὸ μέρος ἔνδα κάθονται καὶ ἐρμόζουν τὸ χάρα.

Ἐπιπουρίνα. — ἀνάστημα, κεφάλι, ἄκανα ἀνοιγτὰ τὰ δι' ἐκκόνου χρεάδας.

Φυδρος. — Μανδραφόρα.

Λυζοκιαί. — Κατοφίρια τῶν βουνῶν.

Πηγαιά. — ὄνομα ὄρους. Τὸ γνωστὸν Πηγάνιον ὄρος, ὅπου ὁ κωδανάτης ἦταν ὅτι τὸ ὄνομά του ἔγινε ἐκ τοῦ ἀναφερομένου ἐπ' αὐτοῦ Πηγάνου.

Κοίτη. — ὄνομα ὄρους, ἐκεῖ τοῦ ὁποίου ὑπάρχει χάος τι, ὅμοιον τῆς κοίτης τοῦ ψαλτοῦ.

Κούρρος. — Μέρος, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Πηγανίου ὄρους, ἔκεις

τό ὄνομα τοῦτο ἐδόθη ὡς ἐκ τῆς φυσικῆς κατασκευῆς τῶν ἀποτελούντων τήν δίνην ταύτην σωμάτων αὐτῆς εἰς τί ποτε δεῖν χρησιμεύουσιν.

Μονοπάτια. — Βουνό· ἐκεῖ τοῦ δασοῦ διά νά ἀνεύρῃ τις δέον νά προσεχή καί νά μαθή μέ ἀφοσίωσιν ἄτινα τῆς φυσικῆς του παραδόσεως ὄντα ἀνωμάλου.

Ῥουζούνα. — Βράχος τις διά τοῦ δασοῦ διέρχονται ὕδατα τοῦ Πηγανίου ὄρους.

Ῥουζούνι. — Τό μικρόν ἀνάλογον τοῦ μικροῦ βεαρνιοῦ.

Ῥαζοί. — Χαράδραι, αἱ ἐκ βικαρῶν γινόμεναι.

Μέρουα (νά) — νά ἐξημέρωνα, νά μέρωνα, νά γέρνα χωράφια.

μερόνω. — ἐξημερώνω, μαμέρνω, νά γέρνα χωράφια.

Χωβιά. — μέρος ἔνδα κρύωνον πράγματα.

Πόδιαι. — δεῦρεται.

Ζεπαδάρμε (νά). — ν' ἀναπαυθῶμε, νά ξεκουραστῶμε.

Κεφαλοχώρι. — ἡ κεφαλή, τό μεγαλύτερον, τό κρυπτόν τῶν ἄλλων χωρίων.

Χρυσοκονίτικες παραβολαῖς. — παραλαῖ ἐξυγοκόνες.

Μπρουτάζουνδα. — λιανοτάζουνδα.

Λουζουμάρι (πέφυκόμον) — βεκοφυτίες.

Ὡς σου. — ἕως ὅτου.

Πουταποδάγαβα. (ἐξήγησε τήν). — ἐγκάρσιε ἄσφα κράμματα, γεγονότα.

Ἐσυαμπαδένω (ὀνόματος μου) — τό ἐνόμισε, τό ἀνεγνώρισε.

Ζιταποῦδες. (ἐν παρᾷ) — Ἐννοοῦσι τά μέρη ἔνδα εἶναι γόνιμα κρύ βωφάν εἴτου.

Γραμματίκαις — τό ἀγράμματον. Ὁ λόγος ἡ παρεμφερή εἶναι ἐν τοῖς ὅτι δεῖ τά βγάζουν ἀπό μέρη ὅπου γεννᾶται μέχρι ἄνω τοῦ ἀναπτύξεως, ἤτοι τοῦ βωμοῦ, ἄν πρόκειται παρόν.

Προμαρχιά ἄγια. — ἡ κατά Φεβρίου καί Ἰανουάριον γεννᾶται.

Γυνοζάβικα. (νά) — νά βωφάγα.

Γάρτρα (νά). — νά ἴχνατα τῆς γῆς.

Ζε σι κατάρμε. — ἀνεύρω.

Πουτριάβη. — ἰξιγμά.

Ἔβρπα του (αὐτοῦνοῦ ἔναι). — Τό δεμέρι του, τό μέρος ἔνδα ὁ κατρίν χέρι πάντοτε πρός βοσκήν τά κρό-

βαρά του.

Βαρουόνι. — Ἐργαλεῖον διά τοῦ ὁποίου κόπτουν τοὺς βάρους.

Λαουδίζει (τὴν καρδιά) — χνοῦ.

Βουζοτίμα — τὸ τίμος καινοῦ μπραμπάτου νυσσέλεως, ἐμπορίας.

Νυσσελιάρης. — Τρίτον ἀρρώστου μετά τοῦ ὁποίου ἔζησε τις διαφοραί, νυσσέλεων.

Ἀμπαρχιά (τὸ χῶμα) — ἐναγκάλισμα, κούρημα.

Ξεκαρφάνω (τὴν ἀκόμη) — κόπτω.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Χωρίον Λέντια

Ἀναμαβεῖ (ἡ Καβέτα) — Τὸ χαρὶ τοῦ αἷς ἀχοῦ τὸ χάνει καὶ κλείνει τὰ ἀκουάδια, τότε τὸ ἐκαναχίρι εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ, καὶ τὸ μαθεῖν ἐν δυτέρου, τοῦτο ὁ. τομάζουν ἀναμαβεῖ.»

Ἄρα — Δίκτυον τι διά τοῦ ὁποίου συμμαζεύουν μπράσουγιά.

Ἀμπάστρα — ὀνομάζουν τὸ μέρος ἔνδα ἀφήνουν τὰ σταφύλια ἀχοῦ τὰ τρυγήσουν.

Ἀνιόραγιον — Τὸ ἔξαρτον τῆς ῥάκης ὅσον μέτρον ὅταν τὸ δυμίσουν (ἡμίσειον ὅρον.

Ἀδιάμεγον — Ἀκαθάριστον ἀχ ἡ μαβίγη.

Ἀντιγάνουν (δεύ δέμον τὴ δίν δέμον τ' ἀνασυνιδοῦν, νὰ μεταχειρίσουν, π.χ. τὰ χέρια, τὰ κακιά, τὰ ὁποῖα ἐν τῇ κακῇ αὐτοῦ χνοιπῇ κατασταίσεις, μέτον κάνοντι μπρόσμα ἢ κατεκτικά.

Ἀνεμήρια. — ἡ τήθουσα τῶν μεταξῶν, τὴν ὁποίαν ἐν τῶν κουκουλιῶν ἐβάζει.

Ἀβγίβαστος. — Ἀτυχέστατος, ἀθεριστοίστος, ἀκαρόστατος.

Ἀδιάστρεφος. Ὅταν κατεμεγοῦν γκαρσιόνι, συνήθως ὁρίζουν

μανίνταν ένός σφίσον μέτρον βαμμού σφάσος
από την μίαν άκρην έως την άλλην του καμμένου
γουρίνου χωραφίου, την δοσίαν αφού καμμένον
σφίσον άλλην, και ούτω καθεξής, μέχρις ότου ασφάσω
σφαζόσω αυτό, την ίσαν ταύτην καθώς αδιά-
κρεφα.»

Ανεμπούρι. — Ανδραμά.

Αποφασίζον — Το τέλος της ιστορίας δεν μαθαίνει ο δι-
κηγόρος από τον ον θυμασμό του.

Αναστενάζω — Η μαυίφη, ήτις την αυτήν ημέραν δυστυ-
χούσε τρομερά το κρουνόδενδρον και η ιστορεύουσα ψυχή δεν
ξαν' στη γης, και γραίως την αυτήν την ιστούσαν
ημέραν βρέξη, τότε η μαυίφη γίνεται ένα σύμπαν
το χώμα, και ταύτην τότε την καθώς αναστενάζει
και κρεμνιάζει.

Αποένια — τα έσχατα, τα βεβαρημένα, τα ίδια των ανθρώ-
πων ένια, άλλα βάζουν όπου με τα τείχεα
και τα δίφθονν, ωρός εξαγωγήν ράστου.

Δυνατί (ίζω) — Ενδείξω, ίσως το ενδεικτικόν ωραίο

Δεξιανώρι — πάδε σκυρόν, πάδε ώραν.

Φ. δεξιανώρι μί σκυρόζη τοι καμμία ώρα δε
τον σκύφω στον ωρό μεγάλον.

Ενιαρβίγωσα — ανεφίδη, τοι ίδου, τοι δίνδρου.

Ενώνιαμα. ανωόδησα.

Ενώνιαμαν — ένωσαν, ενιγώσαν, τοι τα δίδουν καρυόν,
ο.χ. αι Φασολίαι.

Ενώνιαμαν. ανωόδησαν, ενωρόδησαν ο.χ. τα βόδια, τοι τα
ζεύγόντα.

Ξενίτεμι. — ξένηδι της υδίας δδού, από ένα τρόπο έμεν αι ωρός,
καλέγωμε ίς ασωτείας.

Ξεμωγοι. Αι σέρα αι σωφραδικώς, αλλά ζυδικώς υπό τήν ζών
σωφραδικώς κείμεναι.

Μιορίζω — Ζωφραδίνω, σαρακτρώ, δίνω σκρέα τινα ο.χ. εις
τήν μαυίφην μου, διά τα σαρακτρώσω τα κρέατα αγέρων,
μου γιόνεται, δίγον και δίγον, η γυναίκα μου, τα
παιδιά μου, ο υπάρχοί μου.

Μοραυτήρι μας (τό) — η διανομή μας, ο.χ. δοσν εκάμαμεν οι
δύγγοι, τοι τοις κατορμηνιτής μας ωρισμένας.

Πάτος. — τό μέρος ἔν ὁποῖον τά σταφύλια πρός ἐξαγωγήν τοῦ οἴνου.

Πορύμι. — τό μέρος ἔν ἐκφέρεται ὁ οἶνος ὅταν ὁποῖον τά σταφύλια

Πρόμεγγι(τοῦ). — Ἕνο γραστό του, θ.χ. τά μαλλί τι.

Φρ. τοῦ πρόμεγγι τοῦ παρέδοκα τά ἀκουάσω πρίν τόν χαιρόν του.

Πεζαμός. — ὁ παρά τήν ἀμπελοφαγιά ὁποῦ φυτεύων.

Πεγάδι. — Νῆμα (βιάμος) 5-6 ταγγιῶν μέτρων μάκρος, ἐπάνω μίαν ἄκρην τοῦ ὁποίου δένουν σκοινί τι, τραβοῦνα κατεύθυνσιν, τό ὁποῖον χρησιμοποιοῦσιν, ὅπου ἔχει πρός αὐτό τά δροσιά του καί βυθίζουν διά τῶν ἐξοδόντων ἄπερ ἐκεῖ ποῦ ἔχουν ἐκεῖ τῶν νεράδων.

Πρῶτος. — ὁ ἐνρείων ὅπος, πρό τοῦ τά πατήσουν τάς σταφυλάς.

Πορτοκά. — Ἡ ἀκαρπομένη θ.χ. Κορτοκιάδη, ἤν χέρα ἀνθρώπου διά ἔκαστε. ἡ μέγγον δ' ἀκαλάτης εἶναι ὅτι ἡ μέβις φαρίζθη ἐκ τῆς σάρκης, ἤτις ἀκαρπομένου γάρου γεννᾶ. —

Ἑμπεργο. — Ἐμπόδιον. Φρ. ὄχο ἔμπεργοεῖναι, τέ (δ) ἐ(ν)τ ἀχίνη τά κάμω δουλειά, μά ἔκα τά τοῦ κάμω κοῦ ἔναι μαυρόν ἀπόμη τέ (δ) ἐν μπορῶ τά τό κοπιανίσω. —

Μαρόν. — μυρό, μυρίας ἐμπίας.

Ζιγαρίζω. — ἀρόγω.

Ζιγαρόνω. — βάζω τάς ψιχαρούδας πρός βυτιοῦ ἔλαιον διά τά γιομίσουν μεταβόωρον ἤδε ψιχαρούδα.

Ψιχαρούδα (ἡ). — Χρυσαφί, ἡ παράγουσα τόν μεταβόωρον.

Ἀδρύμπα. — Τό κοντύ δρόμπα.

Καταπόγραγμε (ἔβαν τά). — περιέγραψε, ἐξιστόρησε.

Ἀκαστοῦν. — ἐγραίνουν. Φρ. μόν τ' ἀχίνης ἔβγα τά σύκα τόν κόκκα γιατί ἀκαστοῦν.

Ἐγραπόγραγαν. — ἔγραψαν, συνέγραψαν τά πρακτικά μόνα.

Ἀτζαρόχωβος. — αἰσχρολόγος.

Ἀραδυμῶ. — βιαστικοῦμαι, δυσαρεστοῦμαι, πικραίνομαι.

Φρ. Ἀραδυμῶ ἐπάνω του, γιατί εἶναι ἀπό τά καί κρεβῶ δία κρεβῶ.

Κρεβῶ. — ἐκοιμήθη καί κρεβῶ, ὕπνο θ.χ. τό ὑπνοῦν.

Ἄγις. — ἀκμή Φρ. κέρα σοῦ ἔναι ἡ ἄγις τοῦ πιρόκεφαλιοῦ

ἔναι καὶ καρέκλα.

Ἀντιβάκις. ἐχθρός, κακέμπορος. Φρ. ἐγὼ θέλω ἀπὸ σήμερον νὰ εἶναι ἄρον τὸ παιδί, νὰ εἶναι ἀπὸ τὸν θυμήσαι γιατί εἶναι ἀντιβάκις μου.

Μακρουνεύγης (ἤνια). – ἀρχοντοκόρη.

Φρ. ἤνια μακρουνεύγης, καὶ κὰ (θ)ελε μιὰ μιὰ, κάμε σιγὰ θέλησα νὰ χαλάσῃς τὴν δόξα μὰ σου.

Ἀβαναμαρία. – ἀντιπαλία, ἀντιζηλία.

Μπαρουνεῖν. – Βαρύνομαι, δυσκολεύομαι.

Γομάρι. – Φορτίον. –

Ἰμανά – (ἤμαρνα νὰ). – κουτέλι, ἐξεγίρεα νὰ μεταδόσεν φρόνιμον συμβουλὴν ἀπὸ τὸν πατρός μου ἐν τῇ διαθήκῃ του γεγραμμένα. –

Δέβω. (ἀπὸ τοῦ). κοκοδιτεύω.

Δοῦτσο. – τὸ δέμον.

Ἀπόπαγα (τὸ) ἀποχαλάκιτα. Φρ: Τ' ἀπόπαγα τὸ παιδί μου κὶ τὸ μπόρεσε τὸ πάρτο γιατί ἔχομαι κὶ θὲν μπορῶ ἀπόμνα νὰ τὸ χάσω τὸ βυζί. –

Φουλλόκορμο. – ἀδάμις ποὺ τὸ μπρουμπούκιας, καὶ ἐξέχει ἄμα μὲ ἀρρὴν, τότε ἡ μάνα αὐτοῦ ἄρα τὸ ἴδη τὴν γυνῆ τὸν ἄνω λέγω. Φρ: Φουλλόκορμο ἤρτες καὶ θὲ μου, πῶς ἐγνώσθες; σιγὰ νὰ ἀκάρεν ἔτσι;

Βάδα (τοῦ κάθεν ἡ) – ἀδάμις γραμμένος ἢ ἀνωμορφιδὴ ὡς γυναῖκα ἢ κάποιος κράγματος σφαν τῆς ἀξίας, ἢ κρατεῖ τὸν υἱόν του ἢ τὴν θυγατέρα του σχέσιν τῶν δυνάμεων αὐτοῦ ἔνεκεν τῆς κόρης ἢ τοῦ γαμβροῦ οὔτως γουλιοτόρας, ἢ ἔνεκα δίκης ὑποκοῦ ὑπόθεσα ἔχοδα τότε ὁ πρῶτος κρατῶν τὴν χέρι ταύτην. Φρ. τοῦ κάθεν ἡ βάδα ὡς νὰ μεσόνυχα.

Μεσόνυχα. – ἀδάμις χειρίζει τὸ ἀνεῖον σφαν τοῦ δόντος τότε τοῦ χέρι τρίτος. ἢ ἀπὸ τὸ χέρι τὸ ἀνεῖον βάζει ὡς νὰ μεσόνυχα νὰ τοῦ ἀκουμπήσῃ τὸ σκάρι. –

Μεσοχόρονς. – ἀνφάβουλε νὰ δύο κάτωλάκια τοῦ σκυλίου.

Ρεμπεκάρω. Λύγω. Βλέπω νὰ τεκμηρά μου φανῶ.

Ρεμπόλιο. ὁ χέβας διὰ τοῦ ὁποίου δυνήθην νὰ κεῖ σφαρ

Γαζάρι – ἡ καινοῦς γάζα καρουμένη.

Ζεμπλίζω – ἐκβάλλω, ἀφαιρῶ, τά γύρα τοῦ κεφαλοδέτρου ἀπό τήν μαύρην κ.λ.π.

Γύρα μου (γύρα μου τά) – Μοῦ ἔπεσον τά κατάμηνιά μου.

Κωμωδία – Τό γυναικεῖ καρούμενον ζαβάκι, ἔφορ σιρίζ τῶν μανδηλίων διά μεγάλης ἢ μεσαίου καταβυνάζουν ἀπό ἐπομένον αὐτῶν.

Πρύστρα – Ἀήρνος κόφανος, διά τοῦ δεσίου κοπανοῦν τά ἀκατέργαστα ἀπό ἐπομένων.

Ἐξαδυνάμια – Ἐξαρκετίδη, ἄνοιξον ἢ καρδιά μου. Ἀμφ' ἠπρῆσις γίνεται κυρίως ὅταν τα γόνα γαρ, ἢ χρώνον σφαν τοῦ δέντρου.

Ἐρμαγόφωνος – Ἀμάθεια.

Θυμιβρίνο (ἔναι) – ὁ γρόνος καθ' ὅν τά θήρια γιά, διαλίθνται ἀπό ὁρμίαν.

Κριαβούνι – ὁ μίβρος – φαντός καρφοῦ.

Μαρουλίζω – μαθῶ, κρύβω, ἀκατανόητος ἔνιοι τῶν ἐξαδυνάμων ἐδόντων.

Ἀκατερίζω – ὅταν τα ἀμνίδια, καί ἔχει ἀνάγκην ἀμέρου, καί τοῦ ἀέρομη βοηθοῦνται, ἔνα καθαρίσῃ ὅλα τά ὅπον ἀπό τά ἄγρα, τότε προσκαθεῖ διά τοῦ ξίφους ἀναρχαίου ἄρος τά καθαρίσῃ ἐκεῖνα ἐνόπιον ὁρίου ὅπον ἀπό ἐξαπονόμενον τῆς ἀνάγκης αὐτοῦ.

Τόπος καλούμενον «Ἀκατέρισμα» καθόλον ὑγιεῖ τά ἄγρα εἰς τόν ἄρα ἄκρο τοῦ ἀρισμένου ὕψους ὡρᾶς ἐκκαθάρισιν τοῦ ἄπου ὄν ἔχει ἀνάγκην.

Ἐκτροδιαγύρισμα – Ἐξόδια ἐρνοῦ δυν. «Ἀρ. καθαῖρω ἔδα μαλωμένων ἐκτροδιαγύρισμα.»

Καταστίχι (τό) – τό κρεμαστάρι. Ἀρ: ἀπό ὁ μύ ἔχουσι μοῦ ἔδωκε τό καταστίχι τό ἐν μεσῷ τά φ. σφαστίκων.

Παραπάμπι (τό) – ἐξέρχεται τῶν ὁρίων, σίραν τό δέντρος. Ἀρ. τό παραπάμπι ὅρος δίδου, γιατί σάτε τό ἔνα βοῦ κρυπτᾶ κάτι τ' ἄλλο βάν κρύνομας – καί

Παραπάμπι (ὄν νύμφα) – Ἀναβάλλεται τήν νύμφα.

Χιλιάδικον (τοῦ διάβασα τό) – ὅμοιον τοῦ ὕπνου τά ἐξ ἀράχνης.

Λαγκαρῶ – ἐκδυμῶ.

Λαγκάρα – ἐκδυμία, ἐξαρίστησις.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ